

Jesteś tutaj: [Strona główna wyszukiwarki](#) / [Wyniki wyszukiwania \(strona 1 z\)](#) / [Dokument z listy wyszukanych](#)

[Powrót do listy dokumentów](#)

[Drukuj](#)

[Wyszukiwarka](#)

Rodzaj dokumentu	interpretacja indywidualna
Sygnatura	ITPP2/443-422/13/EK
Data	2013.07.22
Autor	Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy
Temat	Podatek od towarów i usług --> Zakres opodatkowania --> Przepisy ogólne --> Czynności opodatkowane Podatek od towarów i usług --> Zakres opodatkowania --> Dostawa towarów i świadczenie usług --> Świadczenie usług Podatek od towarów i usług --> Wysokość opodatkowania --> Zwolnienia --> Zwolnienie od podatku
Słowa kluczowe	pośrednictwo finansowe usługi finansowe usługi ubezpieczeniowe zwolnienia podatkowe
Istota interpretacji	Zwolnienie od podatku dla świadczonych usług pośrednictwa.
Wniosek ORD-IN (PDF) 4 MB	

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 14b § 1 i § 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2012, poz. 749 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie upoważnienia do wydawania interpretacji przepisów prawa podatkowego (Dz. U. Nr 112, poz. 770 ze zm.) Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy działając w imieniu Ministra Finansów stwierdza, że stanowisko przedstawione we wniosku z dnia 7 maja 2013 r. (data wpływu 7 maja 2013 r.) o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku od towarów i usług w zakresie zwolnienia od podatku świadczonych usług pośrednictwa - **jest prawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 7 maja 2013 r. został złożony wniosek o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnej sprawie dotyczącej podatku od towarów i usług w zakresie zwolnienia od podatku świadczonych usług pośrednictwa.

W przedmiotowym wniosku zostało przedstawione następujące zdarzenie przyszłe.

Zamierza Pani rozpocząć prowadzenie jednoosobowej działalności gospodarczej, polegającej na świadczeniu usług pośrednictwa w zakresie oferowania produktów finansowych i ubezpieczeniowych. W celu świadczenia ww. usług zamierza Pani zawrzeć umowę pośrednictwa z osobą fizyczną prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, zwaną dalej Agentem. Agent prowadzi działalność w oparciu o:

1. podpisaną umowę pośrednictwa finansowego ze Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością („Sp. z o.o.”), będącą pośrednikiem finansowym dla podmiotów oferujących ochronę ubezpieczeniową (zwanymi dalej: „Ubezpieczycielami”) oraz podmiotów oferujących produktu finansowe (zwanymi dalej: „Instytucjami Finansowymi”)

oraz

2. podpisane umowy pośrednictwa finansowego z wybranymi Instytucjami Finansowymi.

Na podstawie powyższych umów oferowane są następujące produkty Instytucji Finansowych i Ubezpieczycieli (zwane dalej „Produktami”):

- kredyty hipoteczne,
- kredyty inwestycyjne,
- kredyty gotówkowe,
- produkty inwestycyjne (fundusze inwestycyjne, lokaty bankowe, poliso-lokaty, lokaty strukturyzowane),
- ubezpieczenia terminowe na życie,
- ubezpieczenia majątkowe,
- ubezpieczenia zdrowotne.

Na podstawie umowy pośrednictwa, którą zamierza Pani zawrzeć z Agentem, zobowiąże się do aktywnego uczestniczenia w dystrybucji Produktów, poprzez podejmowanie czynności zmierzających do zawarcia umów pomiędzy klientami i Instytucjami Finansowymi lub Ubezpieczycielami. W wykonaniu powyższej umowy będzie Pani pośredniczyła w dystrybucji produktów oferowanych przez Instytucje Finansowe i Ubezpieczycieli, poprzez podejmowanie w szczególności następujących czynności:

1. poszukiwanie klientów na Produkty Instytucji Finansowych i Ubezpieczycieli, w tym dotarcie do określonej grupy docelowej klientów i nawiązywanie bezpośredniego kontaktu z poszczególnymi klientami,
2. informowanie potencjalnych klientów o Produktach Instytucji Finansowych i Ubezpieczycieli,
3. rozpoznawanie potrzeb finansowych i inwestycyjnych klienta, poprzez analizę sytuacji finansowej i oczekiwań klienta,
4. przedstawienie oferty Produktów Instytucji Finansowych i Ubezpieczycieli klientom i dopasowanie Produktów do sytuacji finansowej klienta,
5. uczestnictwo w szkoleniach organizowanych przez Instytucje Finansowe i Ubezpieczycieli w zakresie oferowanych Produktów,
6. szeroko pojęte działania informacyjne w celu zainteresowania klientów ofertą Instytucji Finansowych i Ubezpieczycieli,
7. proponowanie klientowi konkretnych Produktów pod kątem jego rozpoznanych potrzeb,
8. wskazywanie klientowi okazji, sposobu oraz trybu niezbędnego do zawarcia umowy dotyczącej konkretnego Produktu,
9. aktywne nakłanianie klienta do zawarcia Umowy z Ubezpieczycielem i Instytucją Finansową, w szczególności poprzez utrzymywanie stałego kontaktu (w tym telefonicznego) z klientem,
10. przekazywanie informacji na temat warunków, jakie klient powinien spełnić, by móc skorzystać z określonych Produktów,
11. informowanie o sposobach kontaktu z Ubezpieczycielem lub Instytucją Finansową poprzez bezpośrednie aranżowanie spotkania klienta z Ubezpieczycielem lub Instytucją Finansową,
12. przetwarzanie danych osobowych klientów i inne czynności zmierzające, by klient i Ubezpieczyciel lub Instytucja Finansowa zawarli umowę dotyczącą Produktów, za pośrednictwem Sp. z o.o. bądź Agenta.

Nie będzie Pani zawierać umów w imieniu Instytucji Finansowych lub Ubezpieczycieli. Za swoje czynności, które będą wykonywane w związku z zawarciem umowy z Agentem, będzie otrzymywać od niego wynagrodzenie w formie prowizji, zależnej od liczby wartości i charakteru zawartych, przy Pani udziale, umów o Produkt pomiędzy klientem a Instytucją Finansową/Ubezpieczycielem. Z tytułu świadczonych usług nie będzie Pani otrzymywała wynagrodzenia od klientów zawierających umowy z Ubezpieczycielami i Instytucjami Finansowymi, ani od Ubezpieczycieli lub Instytucji Finansowych. Nie będzie Pani świadczyła usług w zakresie przechowywania instrumentów finansowych, o których mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 211, poz. 1384 ze zm., zwana dalej: „ustawą o obrocie instrumentami finansowymi”) i zarządzania nimi. Nie będzie także świadczyła usług doradztwa, usług ściągania długów oraz usług w zakresie leasingu. Świadczone przez Panią usługi będą warunkowały i poprzedzały zawarcie pomiędzy Instytucjami Finansowymi lub Ubezpieczycielem umów z klientami. Należne wynagrodzenie zależy wprost od faktu zawarcia umowy pomiędzy Instytucją Finansową lub Ubezpieczycielem a klientem pozyskanym przy Pani udziale.

W związku z powyższym zadano następujące pytanie:

Czy opisane powyżej usługi pośrednictwa w świadczeniu usług ubezpieczeniowych i finansowych, świadczone przez Panią, będą zwolnione z opodatkowania podatkiem od towarów i usług...

Zdaniem Wnioskodawcy, usługi, które będą świadczone, będą zwolnione z opodatkowania podatkiem od towarów i usług. Usługi te będą stanowić usługi pośrednictwa w świadczeniu usług ubezpieczeniowych, usługi pośrednictwa w udzielaniu kredytów lub pożyczek pieniężnych, usługi pośrednictwa w transakcjach, których przedmiotem są instrumenty finansowe, o których mowa w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi, z

wyłączeniem przechowywania tych instrumentów i zarządzania nimi, które są zwolnione z opodatkowania na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 37, art. 43 ust. 1 pkt 38, art. 43 ust. 1 pkt 40, art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Podstawy prawne.

Po powołaniu treści art. 43 ust. 1 pkt 37, pkt 38 i pkt 41 oraz art. 43 ust. 13–15 ustawy o podatku od towarów i usług wskazała Pani, iż z powyższych przepisów wynika, że intencją ustawodawcy było objęcie zwolnieniem usług głównych (udzielenie pożyczki, usługi ubezpieczeniowe, itd.), zarówno tych wykonywanych przez banki i ubezpieczycieli, jak również świadczonych przez inne podmioty pośredniczące w udzielaniu tych usług. Wymienione zwolnienia mają charakter przedmiotowy, gdzie przede wszystkim istotną przesłanką do skorzystania z nich jest rodzaj świadczonej usługi (cechy które ją rozróżniają), a cechy (status) podmiotu świadczącego te usługi nie mają znaczenia. Nie dokonano także zawężenia stosowania powołanych zwolnień wyłącznie do określonej grupy podmiotów. Gdyby zwolnienie miało być wyłączone w stosunku do niektórych kategorii podmiotów (np. tzw. subagentów), ustawodawca uczyniłby to wprost w ustawie o podatku od towarów i usług. W konsekwencji należy uznać, iż zakres powołanych zwolnień, w tym dotyczących pośrednictwa, powinien być na gruncie ustawy rozumiany szeroko. Stwierdziła Pani, iż pogląd taki potwierdza orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej („TSUE”). W wyroku w sprawie C-2/95 pomiędzy Sparekassernes Datacenter (SDC) a Skatteministeriet (Dania) TSUE stwierdził, iż „zwolnienie dotyczące usług finansowych nie jest uzależnione od tego, czy usługa jest wykonywana, przez instytucję, która wstępuje w prawny związek z końcowym odbiorcą. Fakt, że dana transakcja jest wykonywana przez osobę trzecią, ale z punktu widzenia końcowego odbiorcy wydaje się być usługą wykonywaną przez bank, nie wyklucza objęcia jej zwolnieniem”. Podniosła Pani, że wg TSUE usługa finansowa świadczona przez podmiot trzeci nie traci w przedmiotowej sytuacji przymiotu takiej usługi. Istotne jest to, że z punktu widzenia powołanych przepisów, że zwolnienia będą korzystać usługi świadczone przez podmiot nie mający statusu, przykładowo ubezpieczyciela, banku, czy brokera, jeżeli usługi przez te podmioty wykonywane można uznać za usługi pośrednictwa w świadczeniu usług wymienionych w art. 43 ust 1 pkt 37-41 ustawy. Wskazała Pani, iż inne stanowisko prowadziłoby do sytuacji, w której pożyczka udzielona na przykład przez podmiot mający status banku byłaby zwolniona z opodatkowania, podczas gdy pożyczka udzielona na identycznych zasadach przez podmiot prowadzący działalność w zakresie udzielania pożyczek, ale nie będący bankiem, podlegałaby opodatkowaniu. Orzecznictwo TSUE jednoznacznie wyłącza możliwość takiej niejednorodnej oceny tożsamy przedmiotowo usług. „Czynności zwolnione z opodatkowania na mocy art. 13 część B lit. d) pkt 1 szóstej dyrektywy definiuje się ze względu na charakter świadczonych usług, a nie osobę je świadczącą lub ich odbiorcę. Przepis ten nie odnosi się bowiem w ogóle do tych ostatnich podmiotów.”(orzeczenie TSUE w sprawie C-453/05 Volker Ludwig).

W Pani ocenie, pojęcie „pośrednictwa” należy rozumieć szeroko. Obejmuje ono podejmowanie wszelkich czynności faktycznych zmierzających lub sprzyjających zawarciu umowy na świadczenie usług podstawowych (usług ubezpieczeniowych lub finansowych). Następtwem działań podejmowanych przez pośrednika jest doprowadzenie do zawarcia umowy pomiędzy Instytucją Finansową lub Ubezpieczycielem a ich klientem.

Wskazała Pani, że zgodnie z definicją słownikową (<http://sjp.pwn.pl/haslo.php..id=2506162>) przez pośrednictwo rozumie się działalność osoby trzeciej, mającą na celu porozumienie się między stronami lub załatwienie jakichś spraw dotyczących obu stron; kojarzenie kontrahentów w transakcjach handlowych oraz umożliwianie kontaktu uczestnikom rynku pracy. W kontekście tej definicji, pośrednictwo w świadczeniu usług finansowych obejmowałoby działalność pośrednika, mającą na celu porozumienie się pomiędzy klientem a Instytucją Finansową/Ubezpieczycielem, skojarzenie tych kontrahentów w celu zawarcia przez nich umowy dotyczącej produktów bankowych lub ubezpieczeniowych.

Regulacje krajowe dotyczące pośrednictwa.

Stwierdziła Pani, iż mimo, że powołane poniżej regulacje krajowe nie mają wpływu na zakres stosowania zwolnień ustanowionych w art. 43 ust. 1 pkt 37-41 ustawy, warto je w tym miejscu przytoczyć celem przybliżenia rozumienia pojęcie pośrednictwa. Wskazała, iż usługi świadczone przez pośrednika w rozumieniu art. 43 ust. 1 pkt 37-41 ustawy, można przyrównać do usług świadczonych przez agenta na podstawie art. 758 i nast. ustawy Kodeks cywilny („kc”). Zgodnie z art. 758 Kodeksu, przez umowę agencyjną przyjmujący zlecenie (agent) zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, do stałego pośredniczenia, za wynagrodzeniem, przy zawieraniu z klientami umów na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy, albo do zawierania ich w jego imieniu. Jak wskazuje doktryna, umowa agencyjna należy do umów z zakresu pośrednictwa handlowego. Doktryna wyróżnia dwa rodzaje umowy agencyjnej: agencję pośredniczącą oraz agencję przedstawicielską i w związku z tym agenta – pośrednika oraz agenta – przedstawiciela (agenta-pełnomocnika). Agencja przedstawicielska charakteryzuje się tym, iż agent jest umocowany do zawierania umów w imieniu zleceniodawcy. Natomiast agencja pośrednicząca polega na tym, że agent zobowiązuje się za wynagrodzeniem i w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do stałego pośredniczenia przy zawieraniu umów z klientami na rzecz dającego zlecenie przedsiębiorcy: czynności agenta – pośrednika składające się na pośredniczenie obejmują przede wszystkim czynności, które poprzedzają zawarcie umowy i mają do zawarcia umowy doprowadzić. Zadaniem agenta jest podejmowanie na rzecz dającego zlecenie działań, które polegają na wyszukiwaniu klientów, kojarzeniu interesów stron; udzielaniu informacji o zasadach, na jakich dający zlecenie zawiera umowy z klientami, ewentualnie przedstawianiu próbek oferowanych przez niego towarów. Jego zadaniem jest również zachęcanie potencjalnych klientów do zawarcia umowy z dającym zlecenie, a

także gromadzenie o nich informacji, ewentualnie sprawdzanie stanu ich wypłacalności. Usługi agenta w ramach pośrednictwa sprowadzają się do wykonywania czynności obejmujących np.: wyszukiwanie osób, z którymi można zawierać umowy danego rodzaju, ułatwianie spotkań z takimi osobami, nakłanianie do skorzystania z oferty, przekazywanie prospektów, informowanie o warunkach umów, doręczanie ofert, itp. W Pani ocenie, w podobny sposób należy interpretować pojęcie pośrednictwa użyte w art. 43 ust. 1 pkt 37-41 ustawy. Usługi pośrednictwa podlegające zwolnieniu od podatku na mocy powołanych przepisów, obejmują zarówno zawieranie umów w imieniu klientów, jak również aktywne poszukiwanie klientów mające na celu doprowadzenie do zawarcia umowy pomiędzy Instytucją Finansową/Ubezpieczycielem a klientem. W celu określenia istoty „pośrednictwa”, poza odniesieniem się do umowy agencyjnej stypizowanej w kodeksie cywilnym, odwołać można się również posiłkowo do aktu określającego zasady wykonywania pośrednictwa ubezpieczeniowego w zakresie ubezpieczeń osobowych i majątkowych, tj. do ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym. Zgodnie z art. 2 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 1 ww. ustawy, pośrednictwo ubezpieczeniowe polega na wykonywaniu przez pośrednika za wynagrodzeniem czynności faktycznych lub czynności prawnych związanych z zawieraniem lub wykonywaniem umów ubezpieczenia polegających na: pozyskiwaniu klientów, wykonywaniu czynności przygotowawczych zmierzających do zawierania umów ubezpieczenia, zawieraniu umów ubezpieczenia oraz uczestniczeniu w administrowaniu i wykonywaniu umów ubezpieczenia, także w sprawach o odszkodowanie, jak również, na organizowaniu i nadzorowaniu czynności agencyjnych, przy czym zakres czynności agencyjnych zależy od treści konkretnej umowy. Zgodnie ze wskazaną ustawą, czynności agencyjne, nie muszą być wykonywane osobiście przez agenta nawet wówczas, kiedy jest on osobą fizyczną. Mogą być one wykonywane przez podmioty działające w imieniu i na rzecz agenta, przez tzw. pośredników agencyjnych, takich jak Pani.

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Podniosła Pani, iż próby zdefiniowania pojęcia pośrednictwa w kontekście zwolnień z opodatkowania można odnaleźć również w orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Orzeczenia Trybunału pełnią istotną rolę w interpretacji pojęć zawartych w art. 43 ust. 1 pkt 37-41 ustawy o podatku od towarów i usług z uwagi na to, że przepisy te stanowią implementację postanowień Dyrektywy 2006/112/WE. Orzeczenia Trybunału umożliwiają państwom członkowskim jednolite interpretowanie pojęć zawartych w Dyrektywie, co w konsekwencji przyczynia się do uniknięcia rozbieżności w stosowaniu zwolnień z opodatkowania VAT. W wyroku z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie C-235/00 Commissioners of Customs Excise and CSC Financial Services Ltd, TSUE orzekł, że pojęcie pośrednictwa obejmuje działalność wykonywaną przez osobę pośredniczącą, która nie jest stroną umowy dotyczącej produktu finansowego i której działalność różni się od typowych świadczeń umownych wykonywanych przez strony tych umów. W istocie pośrednictwo stanowi usługę świadczoną na rzecz strony umowy, za którą wypłaca ona wynagrodzenie jako za odrębną działalność pośrednictwa. Działalność ta może obejmować m.in. wskazywanie stronie danej umowy okazji do zawarcia takiej umowy, kontaktowanie się z drugą stroną i negocjowanie w imieniu i na rzecz klienta warunków świadczeń wzajemnych. Celem takiej działalności jest uczynienie wszystkiego, co niezbędne, aby dwie strony zawarły umowę, a sam pośrednik nie ma żadnego interesu w zakresie treści umowy. TSUE wskazał dalej, że nie stanowi pośrednictwa sytuacja, w której jedna ze stron powierza drugiej tylko dopełnienie formalności administracyjnych (ang. „clerical formalities”) związanych z umową, takich jak dostarczenie informacji drugiej stronie oraz przyjmowanie oraz przetwarzanie wniosków, zapisów na papiery wartościowe, które stanowiłyby zasadniczy przedmiot umowy. W takiej sytuacji zleceniobiorca zajmuje tę samą pozycję co strona sprzedająca produkt finansowy i w związku z tym nie jest pośrednikiem, który nie powinien być stroną umowy dotyczącej produktu finansowego.

W wyroku w sprawie C-453/05 (Volker Ludwig) TSUE stwierdził, że pośrednictwo stanowi działalność polegającą na pośredniczeniu, która może obejmować m.in. wskazanie stronie danej umowy okazji do zawarcia takiej umowy, kontaktowanie się z drugą stroną i negocjowanie w imieniu i na rzecz klienta warunków świadczeń wzajemnych, przy czym celem takiej działalności jest uczynienie wszystkiego, co niezbędne, aby dwie strony zawarły umowę, a sam pośrednik nie ma żadnego interesu w zakresie treści umowy. Zatem pojęcie pośrednictwa nie wymaga koniecznie, aby pośrednik działający jako subagent agenta głównego kontaktował się bezpośrednio z dwiema stronami umowy, aby negocjować wszystkie klauzule, jednakże pod warunkiem, że jego działalność nie ogranicza się do zobowiązania do wykonania części czynności faktycznych związanych z umową. Z wyroku tego wypływa wniosek, że okoliczność, iż podatnik nie jest związany umownie z żadną ze stron umowy kredytowej, do której zawarcia się przyczynił, oraz że nie kontaktuje się bezpośrednio z jedną z tych stron, nie stanowi przeszkody do tego, aby świadczył on usługę pośrednictwa kredytowego, zwolnioną z VAT.

Pani zdaniem, na podstawie powołanego wyroku, że zwolnionym z podatku pośrednictwem mamy do czynienia również wtedy, gdy pośrednik wykonuje tylko niektóre czynności nakierunkowane na zawarcie umowy o produkt bankowy lub ubezpieczeniowy. Zwolnienie ma zastosowanie także wtedy, gdy zadaniem pośrednika jest poszukiwanie klienta na usługę finansową lub ubezpieczeniową, przekazanie mu ewentualnych informacji o usłudze i wskazanie okazji do zawarcia umowy o produkt bankowy lub ubezpieczeniowy. Warunkiem jest jednak to, że działalność pośrednika nie ogranicza się do zobowiązania do wykonania części czynności faktycznych związanych z umową (czynności administracyjnych). Pośrednik nie musi zatem koniecznie uczestniczyć w innych czynnościach związanych z zawarciem umowy, w szczególności nie musi negocjować w imieniu stron warunków umowy ani uczestniczyć w jej zawieraniu, reprezentując jedną ze stron. Można więc powiedzieć, że działalność takiego

pośrednika sprowadza się do kojarzenia podmiotów zainteresowanych udzieleniem pożyczki, kredytu, itp. z potencjalnymi klientami. W przedmiotowym orzeczeniu TSUE uznał, że usługi pośrednictwa są zwolnione z opodatkowania również w przypadku, gdy brak jest bezpośredniej relacji pomiędzy pośrednikiem a stronami czynności podstawowej, zwolnionej z opodatkowania. Zdaniem TSUE, usługa świadczona przez subagenta jest w dalszym ciągu usługą pośrednictwa ze względu na faktyczny zakres podejmowanych czynności. O ile celem takiej działalności jest uczynienie wszystkiego, co niezbędne, by dwie strony zawarły umowę, a pośrednik nie ma żadnego interesu w zakresie treści umowy, usługa pośrednika będzie zwolniona z podatku.

Podniosła Pani, iż podobne wnioski, co przedstawione powyżej, można wysnuć z orzeczenia TSUE w sprawie C-124/07 (J.C.M Beheer BV) dotyczącej zwolnienia z VAT usług świadczonych przez subagenta ubezpieczeniowego. Ze względu na charakter wykonywanych czynności oraz pośrednią więź między ubezpieczycielem a subagentem (poprzez agenta), usługi świadczone przez subagenta powinny korzystać ze zwolnienia z VAT. Okoliczność, iż broker lub pośrednik ubezpieczenia nie pozostaje w bezpośrednim stosunku ze stronami umowy ubezpieczenia lub reasekuracji, do zawarcia której się przyczynia, lecz pozostaje z nimi jedynie w pośrednim stosunku, za pośrednictwem innego podatnika, który sam pozostaje w bezpośrednim stosunku z jedną ze stron tej umowy, i z którymi ów broker lub pośrednik jest związany umownie, nie wyklucza, by świadczone przez niego usługi były zwolnione od podatku. Z zasady neutralności podatkowej wynika, że podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość wyboru modelu organizacyjnego, który z czysto gospodarczego punktu widzenia byłby dla nich najbardziej odpowiedni, nie narażając się na to, że dokonywane przez nie czynności nie będą objęte zwolnieniem z opodatkowania.

Stanowisko organów podatkowych.

Przedstawiona powyżej argumentacja dotycząca zwolnienia z VAT usług pośrednictwa w świadczeniu usług, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 37-41 ustawy o podatku od towarów i usług znajduje także potwierdzenie w interpretacjach indywidualnych wydawanych z upoważnienia Ministra Finansów przez Dyrektorów Izb Skarbowych. Dla przykładu zacytowała Pani fragmenty następujących interpretacji: Dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi z dnia 27 grudnia 2012 r. (nr IPTPP1/443-818/12-2/MW), Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 11 grudnia 2012 r. (nr IPPP3/443-1080/12-2/RD) oraz z dnia 7 grudnia 2012 r. (nr IPPP1/443-978/12-2/MP).

Wskazała, iż analogiczne poglądy zostały przedstawione między innymi w interpretacji wydanej przez Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 2 marca 2012 r. (nr IPPP1/443-1703/11-4/AS), z dnia 7 sierpnia 2012 r. (nr IPPP1/443-427/12-2/PR), z dnia 21 marca 2012 r. (nr IPPP1/443-53/12-3/MP), z dnia 1 stycznia 2012 r. (nr IPPP1/443-1516/11-4/PR) i z dnia 22 listopada 2011 r. (nr IPPP1/443-1304/11-2/PR) oraz Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu z dnia 31 maja 2012 r. (ILPP2/443-350/12-2/AK).

Wyraziła Pani stanowisko, że opisane w zdarzeniu przyszłym usługi, są usługami pośrednictwa w świadczeniu usług finansowych i ubezpieczeniowych, (tzw. usługi głównej), o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 37, 38 i 41 ustawy o podatku od towarów i usług, a więc zwolnionymi z opodatkowania podatkiem od towarów i usług. Przemawia za tym fakt, że czynności wykonywane przez Panią mają na celu pozyskanie klientów poprzez przedstawienie im oferty Instytucji Finansowych oraz Ubezpieczycieli, a w dalszej kolejności, doprowadzenie do zawarcia pomiędzy Instytucją Finansową/Ubezpieczycielem a klientem umowy dotyczącej usługi głównej. Nie ma Pani żadnego interesu w treści tej umowy, nie wpływa ona w żaden sposób na Pani prawa i obowiązki. Ponadto, świadczenie Pani nie ogranicza się do formalności administracyjnych czy biurowo-technicznych, a ma znacznie szerszy zakres – jego celem jest aktywne pozyskanie klienta, realizacja działań sprawczych, które na dalszych etapach procedury mają doprowadzić do skojarzenia stron umowy - klienta i Instytucji Finansowej/Ubezpieczyciela. Efekt Pani aktywności jest także widoczny w wynagrodzeniu -prowizyjnym, zależnym od liczby, wartości i charakteru zawartych umów o Produkt przez Instytucję Finansową/Ubezpieczyciela przy Pani udziale. Zwolnienie będzie miało zastosowanie do wszystkich czynności podejmowanych przez Panią, które stanowią jedną całość i nie powinny być sztucznie dzielone. Zwolnienie będzie miało zastosowanie, mimo iż nie istnieje bezpośrednia więź między Panią a stronami umowy dotyczącej usługi głównej. Stwierdziła Pani, iż przesłanką wystarczającą do uznania, iż mamy do czynienia z pośrednictwem, jest istnienie pośredniej więzi między Instytucją Finansową lub Ubezpieczycielem a Panią.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia przyszłego uznaje się za prawidłowe.

Mając powyższe na względzie, stosownie do art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej, odstąpiono od uzasadnienia prawnego dokonanej oceny stanowiska Wnioskodawcy.

Interpretacja dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy, ul. Jana Kazimierza 5, 85-035 Bydgoszcz, po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14

dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu – do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach – art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres: Izba Skarbowa w Bydgoszczy Biuro Krajowej Informacji Podatkowej w Toruniu, ul. Św. Jakuba 20, 87-100 Toruń.

Jesteś tutaj: [Strona główna wyszukiwarki](#) / [Wyniki wyszukiwania \(strona 1 z.\)](#) / [Dokument z listy wyszukanych](#)

[Powrót do listy dokumentów](#)

[Drukuj](#)

[Wyszukiwarka](#)